

“El llibre tracta de la creació literària, va més enllà de la investigació criminal”

Joël Dicker (Ginebra, Suïssa, 1985) és autor d'una novel·la ambientada als Estats Units que està donant la volta al món després d'haver triomfat a França, *La veritat sobre el cas Harry Quebert*. La Campana l'edita en versió d'Imma Falcó.

—**Quan en Harry Quebert, a la pàgina 140, sil·labeja el nom de Nola, la noia de 15 anys que adora, he pensat en la Lolita de Nabokov, per dos motius.**

—Per dos motius? Hi estic molt interessat, només n'he vist un, el fet que, com heu dit, el protagonista sil·labeja el seu nom, com fa el de *Lolita*.

—**Aquest m'ha dut al segon: el nom de Nola es forma a partir del de Lola, però canviant-li la lletra inicial per la de Nabokov.**

—Formidable! M'agradaria dir-li que jo també hi havia pensat, perquè és genial. És evident. Quina bona idea! El que acabeu de descobrir és l'explicació exacta de per què he optat per evocar en el lector el personatge de Lolita, perquè la novel·la és un llibre sobre un escriptor que ret homenatge al seu mestre, i per tant un llibre sobre la creació, sobre el procés d'escriptura. Quan vaig triar el nom de Nola no vaig pas pensar, si més no, conscientment, en Lolita, però en construir el personatge, sí. Perquè el que fem, pensem, escrivim, té relació directa amb els escriptors que hem llegit i estimat. I és un lligam que no volia amagar. Per a mi era important fer-hi un homenatge a la literatura que m'ha dirigit al llibre. I encara que no hagués pensat que Nabokov estava al darrera del nom de Nola, quan vaig triar-lo, m'ha agradat que hi penséssiu, perquè el llibre, un cop escrit, pertany als lectors.

—**Quina va ser la primera idea del llibre?**

—Una imatge, a diferència dels meus cinc llibres anteriors, fets a partir d'una idea o d'una trama. Em trobava, com cada estiu, al Maine, no gaire lluny de Nou Hampshire, on situo l'acció de la novel·la, i vaig fer el dibuix d'un home sol assegut en una gran casa, davant de la platja. I em van venir ganes d'escriure una novel·la a partir d'aquella imatge. L'home es va convertir en Harry, escriptor i professor de literatura i vaig crear-li una relació amb Nola, bo i pensant en Lolita, i després en el seu alumne, Marcus.

Joël Dicker ha saltat a la fama amb la novel·la *La veritat sobre el cas Harry Quebert*. En català, la publica La Campana.

—**La relació de Harry amb Nola pot evocar *Lolita*, però els personatges de Nola i Lolita no tenen res a veure.**

—Res a veure, d'acord.

—**Fa molt que viatgeu regularment als Estats Units?**

—Vint-i-cinc anys. Conec el país de l'interior. Vaig començar a escriure el llibre mentre hi era. Calia que la novel·la tingués una atmosfera americana, i per a mi va ser fàcil, natural, copsar-la.

—**La novel·la juga amb les falses aparences. Els vostres agraiments a una persona concreta de la ciutat d'Aurora, i als policies estatals, són una falsa aparença més, oi?**

—Evidentment. És un joc més sobre les falses aparences. A més la ciutat d'Aurora és inventada.

—**Els consells literaris que el professor Harry dona a Marcus són molt genèrics, tots es redueixen a un de sol: escriu bé, fes una bona novel·la. Veig que no voleu que el lector sàpiga què cal fer per a escriure una bona novel·la.**

—No és per això. Teniu raó, són genèrics, veritats evidents, suades. Harry no pot donar autèntics consells, com descobrirà el lector al final del llibre.

—**A la novel·la queda clar que la imatge pública d'una persona pot passar de positiva a negativa, per motius anecdòtics, i que, per una collonada, llargues relacions d'amistat es poden trencar per sempre més.**

—Com a la vida. Tots coneixem gent que han estat amics trenta anys i per una fotesa, s' enemisten.

—**El vostre llibre pot satisfer el lector més culte, com ha demostrat Marc Fumaroli, i el de literatura de gènere, el policíac. Això deu explicar el seu èxit, oi?**

—Absolutament. Però més que el de literatura de gènere, el lector jove, poc avesat a llegir, penso.

—**De fet, tot i haver-hi una investigació criminal, al final, saber si l'assassí és en Pau o en Pere resulta superflu.**

—Teniu raó. Per això no penso que la novel·la pertanyi a la sèrie negra. La investigació no és el centre del llibre. En forma part important, però el sentit del llibre va més enllà, més enllà fins i tot del fet que Nola sigui assassinada.

Lluís Bonada